

[Ninn Hansen.]

Den højtærede justitsminister mente ikke, at regeringen har modvirket nogen undersøgelse. Jeg vil anmode den højtærede minister om at tale med sin kollega, den højtærede minister for Grønland, derom. Den højtærede minister for Grønland ved, at vi i Grønlandsudvalgets møde den 27. august anmodede regeringen om at foretage undersøgelser vedrørende 5 konkret angivne punkter. Det skete ikke. Regeringen ønskede det ikke. Man kan da ikke sige, at regeringen så har gjort alt, hvad den kunne med hensyn til undersøgelser; allerede i det møde, hvor vi havde lejlighed til første gang at tale med regeringen om spørgsmålet, begærede vi jo videregående undersøgelser.

Jeg vil afvise det ærede medlem fru Edel Sautes påstand om, at vi har angrebet dommerudvalget. Vi har sagt, at det kunne være betænkeligt, sådan som regeringen gjorde det, at anvende rigsretsdommere på et tidspunkt, da der her var fremsat et forslag om den videre behandling af sagen ved rigsretten. Den højtærede justitsminister mener, det var korrekt. Må jeg spørge den højtærede justitsminister: hvis afstemningen her i dag medfører, at denne sag kommer for rigsretten, mener den højtærede justitsminister da, at disse to dommere kan anvendes ved rigsretten? Hvis det ikke er tilfældet, ved den højtærede justitsminister, at så skal 2 af rigsrettens lægelementer også udgå. Derfor kan det i hvert fald være et spørgsmål, der i allerhøjeste grad er overvejelse værd for fremtiden, om man bør anvende dommere på en måde, som det er sket i denne sag.

Jeg kan selvfølgelig kun glæde mig over, at den højtærede justitsminister er mere tilfreds med vore henvisninger til bestemmelser i straffeloven, men jeg må hævde, og jeg hævder det med henvisning til den praksis, som den højtærede justitsminister selv omtalte, til behandlingen af rigsretssagen fra 1909, at forslagsstillerne har ingen pligt til at angive straffelovsbestemmelser i forbindelse med en tiltale. Det vil den højtærede justitsminister kunne se ved at gå tilbage til forslaget fra 1909. Vi har angivet, hvilke handlinger det var, vi fandt angrivelige, og jeg har anført, således som jeg på ny vil anføre det, at vi mener, at i dette

tilfælde, hvor den tidligere minister for Grønland har undladt at give oplysninger om den første kaptajnserklæring, må der i hvert fald foreligge en grov pligtforsømmelse set i forhold til den oplysningspligt, ministeren har over for det høje ting. Og når det er tilfældet, er det vor opfattelse, at bestemmelsen i § 157 i straffeloven omfatter denne handling, og at tiltale derfor bør finde sted. Den højtærede minister kan have den opfattelse, at denne tiltale ikke kan føre til, at der idømmes den, der tiltales, nogen straf. Det tør vi end ikke udtale os om, men vi har sagt, at bestemmelsen er opfyldt, medmindre der i dette tilfælde kan anføres formildende omstændigheder, hvad vi ikke kan se nu. Men det er jo muligt, at noget sådant kan oplyses for retten.

Jeg vil gerne svare den højtærede minister på hans bemærkning om, hvorfor jeg spurgte, om sagen havde været behandlet i et ministermøde. Jeg har forstået på den højtærede minister — og jeg går ud fra, at den højtærede minister svarede på den daværende regerings vegne — at sagen aldrig har været til behandling i et ministermøde efter den erindring, man har, og jeg går dog ud fra, når det er 5 måneder siden, spørgsmålet er stillet, at man har undersøgt alt, hvad man kunne, for at få oplyst, om sagen havde været for.

Men hvorfor er det spørgsmål af interesse? Det er det da; for når den højtærede minister for Grønland oplyser, at det er skik og brug at behandle svar på spørgsmål i ministermøder, så forstår man ikke, at den daværende Grønlandsminister ikke har følt sig foranlediget til at forelægge spørgsmålet i et ministermøde, og man kunne derfor i endnu højere grad ønske at få at vide, hvorfor det ikke er sket. Hvis den daværende minister for Grønland havde en fuldstændig ren samvittighed i denne sag, hvorfor fulgte han så ikke skik og brug og gik til et ministermøde med sagen, som man plejer at gøre, når der er stillet et spørgsmål?

Den højtærede minister for Grønland siger, at han havde ikke materialet. Han havde dog spørgsmålet på det tidspunkt; han havde spørgsmålet, og jeg kunne da meget vel tænke mig, at man, da det drejede sig om en sag, som vel ingen vil benægte havde forbindelse med den sag, der havde været til diskussion flere gange